

Nikoli o stromech, ale ani o demokracii!

Již více než tři týdny je Turecko otřásáno masivní proletářskou vzbourou, která doteď ve svých nejvyšších momentech vyhnala do ulic po celé zemi téměř pět milionů demonstrantů. Bezprostředním spouštěčem hnutí byla brutální státní represe, tj. když policie rozbila demonstraci proti zničení a přestavbě parku Gezi v centru Istanbulu (nacházejícího se u náměstí Taksim, které bylo v roce 1977 místem dělnického masakru a proto je pro proletářské hnutí v Turecku symbolem).

V průběhu několika následujících dnů se ulice v Istanbulu a později v Ankaře, Adaně a Mersinu, Antaky i přibližně dalších padesáti městech a menších městečkách staly místem demonstrací a nepokojů, kde lidé projevovali svůj akumulovaný hněv vůči kapitalistickému státu a jeho policii. Na brutální bití, vodní děla, gumové projektily a tisíce slzných granátů, kterými odpověděla policie, bylo odpovězeno organizovaným odporem za použití barikád a všech dostupných „zbraní“ nacházejících se na ulici. Střety s represivními silami si patrně dosud vyžádaly život sedmi demonstrantů a nejméně jednoho fyzla. Zablokování některých dálnic a přístavů způsobilo, že byla rovněž částečně narušena cirkulace zboží. Podle oficiálních představitelů odborů se přibližně 800 tisíc pracujících zapojilo 17. června do stávkový zorganizované odbory (ačkoli je pravděpodobné, že mnoho ostatních pracujících se přidalo „divoce“ nebo našlo jinou možnost, jak stávku podpořit). Toto povstání též zahýbalo důležitými burzovními kurzy turecké ekonomiky.

V místech, ze kterých byla policie vytažena (jako oblast náměstí Taksim), v atmosféře obecného vzdoru se k hnutí připojovali místní obyvatelé a diskutovali. Někteří jednotliví vojáci projevili solidaritu s protestujícími rozdáváním plynových masek (ačkoliv armáda jako celek na některých místech pomáhala policii s represí). Mnoho dřívějších rozdělení a ideologických hranic vnucených nástroji dominantní ideologie kapitalistického státu a zvnitřněných samotným proletariátem v Turecku se začínají bortit (jako rozdělení na „Turky“ a „Kurdy“, „Araby“, „Armény“, „levičáky“ vs. „pravičáky“, „submisivní ženy“ vs. „konzervativní muže“ a do jisté míry i „věřící“ vs. „sekulární“). Buržoazní média jako nástroj ideologického aparátu státu – který není neutrální, ale reprezentuje zájmy vládnoucí třídy – se ve svém informování o této masivní vzpouře (turecká média se původně snažila tajit probíhající situaci tím, že ji ignorovala) zaměřily na střety, mraky slzného plynu, nepokoje „okrajových skupin“ nebo na „mírumilovné demonstrace“, národní vlajky a obrazy Mustafy Kemala, aby tak redukovaly celé hnutí na hnutí za více demokracie, občanů proti „plížící se islamizaci“ a „autokracii premiéra Erdogana“, na „Turecké jaro“ nebo na další „barevnou revoluci“, která existuje díky internetovým sociálním sítím.

Nejrůznější sociologičtí pozorovatelé levice zašli až tak daleko v souladu se svými cíli zaměřit proletářskou povahu hnutí v Turecku, že jej nazvali „hnutím středních tříd“ a pokládají demagogickou otázku, kdy a jestli se „dělníci zapojí do protestů“, jako by se proletariát kdy rovnal posraným odborům (těm odborům, které během každého masivního protestu ustavení „dialogu s vládou“, na „míru a stabilitě“ – jako to řekly hlavní turecké odbory, na „ochraně národní ekonomiky“ či v tomto kontextu na „budovnosti Turecka“, a které se svými předem oznámenými „stávkami“ ukazují, že jsou překážkou skutečného třídního boje – skutečná stávka znamená útok na systém kapitalistické výroby bez varování, bez časového omezení!).

Chceme zdůraznit, že to, z čeho hnutí v Turecku vyrůstá, je skutečný bídný život uvnitř třídní společnosti založené na vykořisťování lidské práce, která vždy a důsledněji usiluje o potlačení jakéhokoli záblesku nezprostředkované lidské aktivity, a pokud je to nutné, tak i životů samotných jejích představitelů. Pro nás tedy úvodní odpor proti kácení stromů v parku Gezi je pouze malým projevem proletářského boje proti jednomu z aspektů kapitalismu – ekologické katastrofě, která nevyhnutelně doprovází kapitalismus v jeho vývoji, katastrofě, která je jeho vnitřním produktem a na kterou nelze pohlížet jako na samotný problém, a která v Turecku předešlým

Gezi, Taksim, Istanbul, Ankara... Solidaritu s třídním bojem v Turecku!

nabírá podoby umělé způsobených záplav, masivního odlesňování, krizi zpracování odpadu (podobná té odehrávající se v jižní Itálii), ropných havárií, atd. – které následně způsobují nárůst místních cen potravin a přispívají ke globální „potravinové krizi“. Po celém Turecku jsou bourány proletářské čtvrti a přestavovány na kancelářské komplexy a luxusní byty. Ve stejném duchu tak odpor proti mučení a vraždám prováděným státem neznamená požadavek na „reformu policie“ a hněv vůči uplatňování „islamistické“ verze kapitalistické morálky neznamená přímou akceptaci té „západně-liberální“.

I přes hrdinské odhodlání našich třídních bratrů a sester v ulicích čelících brutální státní represí, i přes radost z odporu a všech těch skvělých pocitů, když jsou společně v boji, na barikádách, kdy jeden pomáhá druhému po útoku slzným plynem, dělí se o jídlo, diskutují, i přes všechny tyto aspekty, které si téměř nikdo dříve nedokázal představit, se žádné hnutí neobjevuje jako „čistě“ revoluční. Proto tedy každé proletářské hnutí obsahuje vnitřní rozpory. Ty se v nynější vzpouře v Turecku projevují svou posedlostí označit jednu konkrétní buržoazní frakci za ústředního nepřítele (Erdogan a jeho AKP), ve svých „ekologických“, „sekulárních“ a „nacionalistických“ ideologiích, v „pacifismu“ či „rituálních rítech“ s marným házením kamenů proti obrněným vozům.

Zdá se, že v poslední době v hnutí dochází k odlihu či transformaci energie. Demonstrace napodobující „stojícího muže“ přetavují předešlé hrdinné a zanícené protesty do pacifistických a submisivních happeningů. Ty může stát jedině uvítat jako možný začátek mezi-třídního dialogu a jako příležitost, aby se represivní síly (policie a veškerý ideologický aparát) přeskupily a zaměřily na útok vůči militantům (nyní když policejní svině nemusí řešit déšť cihel a zápalných lahvi dopadající na jejich hlavy, odstartovala masivní selektivní represe a uvěznění).

Každé proletářské hnutí, včetně toho nynějšího v Turecku, se prvně musí vymanit z vlivu dominantní buržoazní ideologie a musí se rozejít se svou „vlastní“ buržoazií. Není to nikdo jiný než proletariát, kdo vždy krvácí a platí, jak v dobách míru, tak v dobách války. Proletariát v Turecku, tak jako v každé další zemi, nemá NIC společného se svou vlastní vládnoucí třídou a jejím státem!

Avšak má VŠE společného se všemi proletáři v jiných zemích, sestávajících ze všech národností, ras a pohlaví. Co se týče Turecka a jeho státu, který se snaží připojit k dalším imperialistickým mocnostem ohledně občanské války v Sýrii to znamená praktický odpor proti vojenské službě, narušení vojenských dodávek, protiválečnou propagandu mezi řadovými vojáky a konečně chápání jiných řadových „vojáků“ ne jako svých nepřátel, ale jako svých třídních bratrů – proletářů v uniformách.

Jedině hnutí, které se rozšiřuje a prohlubuje, které zobecňuje svůj odpor proti veškerým pokusům místní buržoazie omezit hnutí na jednotlivé separované téma, má možnost dál žít a růst. Hnutí musí překonat všechny jednotlivé zájmy různých sektorů uvnitř proletariátu, které reprodukují konkurenci mezi proletáři, a musí vyjádřit zájem třídy jako celku. Aby toho dosáhlo, musí se soustředit na udržení a rozvíjení organizovaných forem, které proletariát vyprodukoval během nejvyšších momentů nynějšího boje, musí je prohloubit a upevnit, aby tak mohly vstoupit do další vlny nynějšího hnutí nebo nové vlny otevřeného třídního boje s jasnější vizí, schopné postavit se na odpor vůči těm, který by boj chtěli degradovat na určité téma a unést jej a aby byly schopné navrhnout prostředky a metody, jež by boj posunuly vpřed.

Nenechme se oblnout fantaziemi, normalita byl důvod, proč jsme se vyhnali do ulic. Tato vykořisťování, naší bídy, represe, válka a nechutného nacionalismu, utlačování a násilí xuální orientaci, rase, národnosti. Můžeme zničit tento katastrofální systém. Během každé tance vidíme, jak budoucí společnost již raší z té existující!

normalita je stavem našeho založeném na pohlaví a se-masivní a vypjaté konfron-

Soudruzi, proletáři!
Povstaňte! Všichni do ulic!

Odstartujeme skutečné stávky bez varování
a časového omezení! Zatlačme na šéfy!

Překonejme vnucené rozdělení uvnitř
naší třídy!

Solidaritě s těmi nejvíce utlačovanými
a vykořisťovanými!

Žádnou podporu „vlastní“ buržoazii,
žádnou podporu národní ekonomice!

Žádné krvácení na bojištích
pro imperialistické zájmy!

Místo války začneme třídní válku!

Internacionalističtí proletáři, červen 2013